"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ଏହା ବାବାଙ୍କର ବିଚିତ୍ର ଦୋକାନ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସବୁ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ମିଳିଥାଏ, ସେହି ଦୋକାନର ତୁମେମାନେ ହିଁ ମାଲିକ ଅଟ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଏହି ବିଚିତ୍ର ଦୋକାନୀଙ୍କର କେହି ବି ନକଲ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, କାହିଁକି?

ଉତ୍ତର**:-** କାହିଁକି ନା ସେ ନିଜେ ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ପବିତ୍ରତା ସବୁଥିରେ ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଯାହାକୁ ଯାହା ଦରକାର ତାହା ଏହିଠାରେ ମିଳିପାରିବ । ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗୀଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜିନିଷ ସବୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କେହି ବି ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସାଗର କହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଗୀତ**:-** ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ପିଲାମାନେ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ ବେହଦର ପିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ଏବଂ ବେହଦର ଦାଦା (ଜେଜେବାପା) ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ । ବେହଦର ପିଲାମାନେ ବସିଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବା ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ହଦର କଥା ସବୁ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି । ଏହା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଦୋକାନ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଆମେ କ'ଣ ଚାହୁଁଛୁ । ବେହଦ ପିତାଙ୍କର ଦୋକାନ ତ ବହୁତ ବଡ । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ସୁଖର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ସାଗର... କେହି କେହି ଦୋକାନୀ ଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ଥାଏ । ତେବେ ଇଏ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା । ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ଅଛି । କ'ଣ କ'ଣ ଅଛି? ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଲୌକିକ ଜିନିଷ ଅଛି । ପୁଣି ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି - ସୁଖକର୍ତ୍ତା । ଏହା ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଦୋକାନ ଆଉ ତ କାହାର ଏଭଳି ଦୋକାନ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କ ପାଖରେ କ'ଣ ଜିନିଷ ଅଛି? କିଛି ବି ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜିନିଷ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ ହେଉଛି । ତ୍□ମେବ ମାତାଶ୍ଚ ପିତା... ଏହିଭଳି ମହିମା କେବେ କାହାର ଗାୟନ ହୁଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଘୂରି ବୁଲୁଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଔଷଧ ଦରକାର, କାହାକୁ ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ତାହା ସବୁ ହେଲା ହଦର ଦୋକାନ । ସାରା ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ବିନାଶୀ ଜିନିଷ ଅଛି । ଇଏ ଏକମାତ୍ର ପିତା ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଅବିନାଶୀ ଜିନିଷ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାଉଛନ୍ତି - ପତିତ-ପାବନ, ମୁକ୍ତିଦାତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ସବୁ ହେଲା ଭେରାଇଟୀ ସାମଗ୍ରୀ । ଯଦି ଏହାର ତାଲିକା ଲେଖିବା ତେବେ ବହୁତ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ସବୁ ଜିନିଷ ଅଛି ତାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେସବୁ ଜିନିଷ ଉପରେ ଅଧିକାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଯେବେ ଏହିଭଳି ପିତାଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ତେବେ ପିତାଙ୍କର ଜିନିଷ ଉପରେ ଆମେ ମାଲିକ ହେବା ଦରକାର । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭାରତକୁ । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଜିନିଷ ଅଛି - ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ସାଥିରେ ନେଇ ଆସିବେ । ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ତ ତୁମେ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ସବୁ ଜିନିଷ ଦେଇଯାଉଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜିନିଷ ସବୁ ଦେଉଛି ତାହା ଆଉ କେବେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତୁମର ସବୁ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୁର ହୋଇଯାଉଛି । ଏଭଳି କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ରହୁ ନାହିଁ ଯାହା ପାଇଁ ପୁଣି ଡାକିବାକୁ ପଡିବ । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପରେ ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସିଥାଅ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ପଡିବ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତେ ୮୪ ଚକ୍ର କହିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ୮୪ ପରିବର୍ତ୍ତେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟା ଭୁଲ କରାଇଦେଉଛି । ଏହି କଥା ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ପୁଣି ତ ଏହା ସବୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯିବ । ଏହି ସମୟରେ ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି କରୁଛ ଓ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜତ୍□ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଦେବୀଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାପଡେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ରାଜତ୍□ ଆମକୁ କିଏ ଦେଲେ? ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କେବେ ଥିଲା? ସ୍□ର୍ଗ ସୁଖର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ବାବା ତ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ । ପୁଣି ସେହି ସୁଖ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ରାବଣ ଆସି ସବୁ ସୁଖ ଛଡେଇ ନେଇଥାଏ । ଯଦି କେହି କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରେ ଏକଥା କୁହାଯାଏ ଯେ ତା'ର ବୁଦ୍ଧି-ବିବେକ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲାଣି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁଭଳି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲ ସେହି କଳା ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲାଣି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାର ବି ଏତେ ମହିମା ନାହିଁ । କୁହାଯାଏ ନା - ପଇସା ଥିଲେ ଲାଡକାନା (ପାକିସ୍ତାନର ଗୋଟିଏ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ) ବୁଲି ଆସ ।

ତୁମେ ବିଚାର କର ଯେ ସ୍□ର୍ଗରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା । ଏବେ କ'ଣ ସେସବୁ ଅଛି । ସବୁ କିଛି ହଜି ଯାଇଛି । ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏତେ ଧନ ଦେଇଥିଲି, ତୁମକୁ ହୀରା ଭଳି ମଧ୍ୟ କରିଥିଲି ପୁଣି ତୁମେ ସବୁ ଧନ

ସମ୍ପତ୍ତି କ'ଣ କଲ? ଏବେ ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନେଇଯାଅ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମ ଉପରେ ଯେଉଁ କଳଙ୍କ ଲାଗିଛି ତାହା ଛାଡିଯିବ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଏହା କିପରି କଥା? କନ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ବିବାହ କରିଥାଏ ତେବେ ସିଏ କ'ଣ ପତିକୁ କେବେ ଭୁଲିଯାଏକି! ପିଲାମାନେ କେବେ ତାଙ୍କର ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି କି? ବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ଏହା ବିନା ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା, ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଆଦି ଯାହା କିଛି କରିଆସିଛ, ତାହା ଦ୍□ାରା ସିଡିରେ ତଳକୁ ହିଁ ଖସି ଖସି ଆସିଛ । ଉପରକୁ ତ ଚଢିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଖସିବାର କଳା ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ସେମାନେ ଯାହା କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଅମୁକ ମୁକ୍ତି ପାଇଗଲା କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମିଥ୍ୟା କହିଥାନ୍ତି । କେହି ବି ଡ୍ରାମା ମଝିରେ ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ହିଁ ଗାଉଥିଲ ଯେ ମୋ ଭଳି ଗୁଣହୀନ ଭିତରେ କୌଣସି ବି ଗୁଣ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆସି ଗୁଣବାନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ହିଁ ଗୁଣବାନ, ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ । ଆମେ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଯାହାକୁ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇ ଯାଇଥିଲି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ, ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ, ଦଶହରା ଆଦି ପର୍ବ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ମାଲିକ ଥିଲ, ପୁଣି ତୁମେମାନେ ହିଁ ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ହରାଇଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏବେ ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ଦୁନିଆ ତ ଗୋଟିଏ । ଏହି ଭାରତ ନୂଆ ଥିଲା, ଏବେ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ସ୍□ର୍ଗରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ରହିଥାଏ । ପୁଣି ଦ୍□ାପରଠାରୁ ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଏହିସବୁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତିଆରି ହୁଏ । ଭକ୍ତି କରି କରି ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ତେବେ ତ ଭଗବାନ ଆସିବେ ନା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି ଅଧା ଅଧା ହୋଇଥିବ ନା । ଜ୍ଞାନ ହେଲା ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଲା ରାତି । ସେମାନେ ତ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଓଲଟା ପାଲଟା କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଶୁଣାଅ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କ'ଣ କହିପାରିବା ଯେ - ନିରାକାର ପତିତ-ପାବନ, ସୁଖର ସାଗର..... ନାଁ, ତାଙ୍କର ମହିମା ହିଁ ଅଲଗା । ରାତି ଦିନର ଫରକ ଅଛି । ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା କହିଥା'ନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାବା ଅକ୍ଷର ଶୋଭା ପାଉ ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ବଡ ଭୁଲ । ପୁଣି ଛୋଟ ଛୋଟ ଭୁଲ କରି କରି ବାବାଙ୍କୁ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଭୁଲି ଗଲେଣି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କଠାରୁ କେବେହେଲେ ଏହି ସଉଦା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ହେଲ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗୀ । ତୁମେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲ, ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଏହା ହେଲା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । କହୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ? ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିକାର ଥିଲା ନା । ଆରେ, ସିଏ ତ ହେଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା ପୁଣି ବିକାରୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏତେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ, ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ସେଠାରେ କ'ଣ ଏତେ ମନୁଷ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଭାରତ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ନ ଥିବ । ତେଣୁ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏହି କଥା ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁନାହୁଁ । ଦୁନିଆ ତ ସଦା ସର୍ବଦା ଭରପୂର ହୋଇ ରହିଥାଏ, କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତ ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗ ଥିଲା । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ, ସମସ୍ତେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଡ୍ରାମାକୁ ବୁଝିଗଲଣି । ଗାନ୍ଧୀ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତେ ରାମରାଜ୍ୟ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଲାଗିଲା, ଖେଳ ସମାପ୍ତ । ପୁଣି ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା? କିଛି ବି ଦେଖାଇନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଏହି କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବିଲ୍‌କୁଲ ସହଜ ଅଟେ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଲେ ସ୍□ର୍ଗର ରଚୟିତା ଈଶ୍□ର ପିତା, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍□ର୍ଗର ଗେଟ୍ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଆସିବେ । ଆସିବେ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ନର୍କ ଦୁନିଆ ଥିବ । ସ୍□ର୍ଗର ଦ୍□ାର ଖୋଲି ନର୍କର ଦ୍□ାର ବନ୍ଦ କରିଦେବେ । ଯଦି ସ୍□ର୍ଗର ଦ୍□ାର ଖୋଲିଯିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସମସ୍ତେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ହିଁ ଆସିବେ । ଏହିସବୁ କଥା କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନୁହେଁ । ସବୁ ମହିମା କେବଳ ଏକା ବାବାଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ଶିବବାବାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଦୋକାନ । ସିଏ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା । ବେହଦର ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ବେହଦର ପିତା ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍□ର୍ଗରେ ବେହଦର ସୁଖ ଥିଲା । ତେବେ ଆମେ ପୁଣି ନିର୍କରେ କାହିଁକି ପଡିଛୁ? ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଥିଲ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ହିଁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏବେ ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ଅଛି ସେହିପରି ରାବଣ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଏ କଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ଯଦି କାହାକୁ ପଚାର ଯେ ରାବଣକୁ କେବେଠାରୁ ଜଳାଉଛ? ତେବେ କହିବେ ତାହା ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲି ଆସିଛି । ଏହିସବୁ ରହସ୍ୟ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେହି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଦୋକାନର ମହିମା ରହିଛି । ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ପବିତ୍ରତା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ କ'ଣ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ । ଏ କଥା ମିଛ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୁକଙ୍କଠାରୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିଲା । ଶାନ୍ତି ତ ମିଳିବ ଶାନ୍ତିଧାମରେ । ଏଠାରେ ଜଣେ ଯଦି ଶାନ୍ତିରେ ଥିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ତାଙ୍କୁ ଅଶାନ୍ତ କରିବେ, ତେବେ ସିଏ ତ ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ପବିତ୍ରତା ଏହି ସବୁ ଜିନିଷର ବ୍ୟବସାୟୀ ଏକମାତ୍ର

ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସହ କେହି ଆସି ଏହି ଦିବ୍ୟ ଅଲୌକିକ ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତୁ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ସୌଦାଗର, ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ସମ୍ପତ୍ତି ସବୁ କିଛି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ଅପ୍ରାପ୍ତ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ । ସ୍□ର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ତୁମେ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ବାବା ତ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନେଲାବାଲା ଥକି ଯାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ କେବଳ ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛି, ତୁମେ ନେବାରେ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଉଛ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ହଁ ପଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଇବାର ଅଛି । ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ, ଏହା କ'ଣ କମ୍ କଥା! ମେହନତ ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କର । ଯାହାସବୁ ଜିନିଷ ମିଳୁଛି, ତାହା ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଦାନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି, ତେବେ ୫ ବିକାରର ଦାନ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ । ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ କଳଙ୍କି ଛାଡିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି । ଭଲେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର ଯେ ବାବା ମୁଁ କେବେହେଲେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବି ନାହିଁ । କାହା ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ପାପ କିପରି ବିନାଶ ହେବ । ବାକି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଲଗାଇଛ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ । ବାକି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମେହନତ ଅଛି । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ତେବେ ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ଦେଉଛନ୍ତି? ମନମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତାହେଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲ ଯେ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ତେବେ ଅନ୍ୟସବୁ ସଙ୍ଗ ଛାଡି ଏକା ଆପଣଙ୍କର ସଙ୍ଗରେ ହିଁ ସଙ୍ଗ ଯୋଡିବି । ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ହିଁ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବି । ଆପଣଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବି ନାହିଁ । ଯଦି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ ତେବେ ଭୁଲି ଯାଉଛ କାହିଁକି? କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହାତେ କାମ, ହୃଦେ ରାମ.... ତୁମେ ତ କର୍ମଯୋଗୀ ଅଟ । କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି କରି ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରେମିକ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ପ୍ରେମିକାମାନେ ଅଧାକଳ୍ପ ମନେ ପକାଇଛ । ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି, ତେଣୁ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ସ୍ୱାଦକୁ ହିଁ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ଯଦି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ତେବେ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଯେତେବେଳେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ମମ୍ମା-ବାବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ସିଏ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ଅଛନ୍ତି । ସିଏ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏବେ କେହି ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଆସିଯାଏ ତେବେ ଏହି ଶରୀର ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବୁଝିଲାବାଲାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ସ୍□ର୍ଗର ରଚୟିତା ଈଶ୍□ର ପିତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସମସ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ସିଏ ହିଁ ଯାଦୁକର ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କାହାଠାରୁ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ପବିତ୍ରତାର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଧାରଣ କରାଇବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନକୁ ଯିଏ ଯେତେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେତେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମକୁ ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଦେଖ କେତେ ଦିବ୍ୟତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଭଳି ମଧୁର ଓ ଦିବ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ । ଆଉ କୌଣସି ସତସଙ୍ଗରେ କ'ଣ ଏଭଳି କହୁଛନ୍ତି ? ଏହା ଆମର ବିଲ୍କୁଲ୍ ନୂଆ ଭାଷା ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ଆଚ୍ଛା!

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯେଉଁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ସାମଗ୍ରୀ ମିଳିଛି, ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ବିକାର ଗୁଡିକର ଦାନ ଦେଇ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ, ତା'ପରେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନର ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭଳି ମଧୁର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାପଦାଦାଙ୍କ ସହିତ ଯେଉଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ ତା'କୁ ସର୍ବଦା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି ବିକର୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିମିତ୍ତ ପଣିଆର ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଥିବା ନିବାରଣ ସ୍□ରୂପ ଭବ ।

ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଉପରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନଜର ରହିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ କରି ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି କାରଣ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ କାରଣ ଶୁଣାଇବେ । ଯଦି ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି କମୀ ରହିଥିବ, ତେବେ ତାହା ଲୁଚିପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ଉପରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନିବାରଣ ସ୍□ରୂପ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ନିଜର ଗୁଣ ବା ବିଶେଷତା ଗୁଡିକର ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନ ନ ଥିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ଜୀବନରେ ମଧୁରତାର ଗୁଣ ସେତେବେଳେ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅତୀତକୁ ନ ଦେଖି ନିଜର ସଂସ୍କାରକୁ ସରଳ ଏବଂ ନମ୍ରଚିତ୍ତ କରିବ, କାରଣ ସରଳଚିତ୍ତ ଆତ୍ମାର ଗୁଣ ହିଁ ମଧୁରତା ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କର ନୟନ ଦ୍□ାରା, ମୁଖ ଦ୍□ାରା, ଚାଲିଚଳନ ଦ୍□ାରା ମଧୁରତାର ଗୁଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ତେବେ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତା, ଏହି ଦୁଇଟି ବିଶେଷ ଧାରଣା ଦ୍□ାରା ସର୍ବଦା ବିଶ୍□କଲ୍ୟାଣକାରୀ, ମହାଦାନୀ ଏବଂ ବରଦାନୀ ହୋଇଯିବ ତଥା ସହଜରେ ସ୍ନେହର ପ୍ରମାଣ ଦେଇପାରିବ ।